

'O Vakit' Güre'de

Selda Erdurak (Açıl)*

2001 yılında Hacettepe Üniversitesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü Türk Halkbilimi Anabilim Dalı'ndan üç ya da dört yıl olmuş mezun olalı... Gördes Anadolu Lisesi'nde edebiyat öğretmenini olarak çalışıyorum o zaman. "Folklor mezunuyum aslında" dediğimde halk oyunları anlayan öğrencilerime ve başkalarına halkbiliminin ne olduğunu anlatmak dışında, bu alanla hiç ilgimin kalmadığını düşündüğüm bir zamandı. Bu düşüncelerim okulumuza Prof. Dr. İlhan Başgöz'den gelen yaz okulu duyurusuna hemen başvurmama neden oldu. Bugünden bakıldığında 2001 yılında köylere, tatil yerlerine atölye ve yaz okulu açmak alışık olduğumuz bir şey değildi. Üniversitede adını çok duyduğum İlhan Başgöz'ün önderliğinde hem tatil yapıp hem de halkbilim konuşmak çok cazip gelmişti. Haritadan hemen Güre köyünün yerine baktığımı hatırlıyorum.

Köye ulaştığımda köy halkının bizlere yardımlarından bizim gibi konuklara alışık olduğunu hemen anladım. İlhan Hoca'nın evine ulaştığımda ise ne kadar özgün bir zevki olduğunu düşünmüştüm. Bir profesörün evinin kapılarını ve bilgilerini bizlere açacak olması hiç rastladığımız bir durum değildi. İlk izlenimim ufuk sahibi bir hoca olduğu yönündeydi. Evinin mimarı, çok tanınmış olduğunu orada öğrendiğim Cengiz Bektaş'mış.

Sabah serinliğinde kaldığımız (pansiyon) köy evlerinden, Hoca'nın evine derse giderdik. Sedirli büyük bir salonda, bazen yerlere bazen sedirlere oturarak sohbet havasında ders işlerdik. Masalarda hep duyduğum "Onlar ermiş muradına, biz çıkalım kerevetine" sözündeki kerevetin ne olduğunu hocanın bahçesinde olan kerevete çıkarak öğrenmiştim. "A aa o kadar halkbilim okudum, hiç aklıma gelmemiş kerevetin ne olduğunu araştırmak" demiştim kendi kendime biraz utanarak. Kerevette hepimize yer olmazdı, bazılarımız çıkarabilirdik Hoca'nın yanına sohbet etmeye.

* İzmir Övgü Terzibaşoğlu Anadolu Lisesi TDE Öğretmeni

İlhan Başgöz Güre Yaz Okulu katılımcılarıyla birlikte
(Güre, 2001)

Bu yazıyı yazmam konusunda beni teşvik eden, oradaki pansiyonda ev arkadaşlığı yaptığım Züleyha Durak Özen'le konuştuktan sonra hafızamda kalanları yokladım o zamana dair. Aklıma gelenler köyün çay bahçesindeki ada çayının kokusunun tüm köye yayıldığı, İlhan Hoca'nın 'O vakit' sözünü sıklıkla kullandığı, ders sonrası çevre gezileri yaptığımız, güzel arkadaşlıklar edindiğimiz, bir köy düğününde kız karşılama merasimine katılarak derleme yaptığımız, İngilizce drama etkinliğimizde ne kadar eğlendiğimiz oldu. On sekiz yıl sonra hoş bir seda kalmış bâkî kalan bu kubbede... *Folklor/Edebiyat Dergisi İlhan Başgöz Özel Sayısı* vesilesiyle bu hoşlukları tekrar anımsatan herkese saygıyla...